

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: Ing. I. J., Ph.D., nar. „X“, bytem „X“, proti žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2015, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 1. 2015, č. j. „X“, a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 10. 2014, č. „X“, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 1. 2015, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná na základě jejích námitek změnila rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2014, č. „X“, jímž byl žalobkyni s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), přiznán plný invalidní důchod od 16. 8. 2001 po dobu do 5. 1. 2007, a to z hlediska výše plného invalidního důchodu, a to tak, že od 16. 8. 2001 žalobkyni náleží plný invalidní důchod ve výši 5.204,-Kč měsíčně, od prosincové splátky v roce 2001 ve výši 5.516,-Kč měsíčně, od lednové splátky v roce 2003 ve výši 5.676,-Kč měsíčně, od lednové splátky v roce 2004 ve výši 5.786,-Kč měsíčně, od lednové splátky v roce 2005 ve výši 6.118,-Kč měsíčně a od lednové splátky v roce 2006 ve výši 6.377,-Kč měsíčně.

V obsáhlé žalobě žalobkyně namítla, že žalobou napadené rozhodnutí má závažné chyby ve výpočtu výše plného invalidního důchodu. Poslední rok jejího studia na vysoké škole žalovaná v osobním listu důchodového pojištění ze dne 21. 11. 2014 započítala pouze do 31. 7. 2000, ačkoliv měl být započten minimálně do 31. 8. 2000, přičemž měla být započtena jako studium také doba od 1. 9. 2000 do 31. 10. 2000, když dne 1. 11. 2000 na téže vysoké škole zahájila doktorské řádné studium.

Dále žalobkyně namítla, že při výpočtu výše plného invalidního důchodu způsobem pro mimořádné případy měl být na osobním listu důchodového pojištění ze dne 21. 11. 2014 uveden roční výpočtový základ ve výši 13.440,-Kč a z něj se měl vypočítávat osobní vyměřovací základ.

A konečně žalobkyně namítla, že při sepisu žádosti o plný invalidní důchod dne 12. 9. 2001 si pracovnice žalované vyžádala pouze doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání s tím, že pokud do doby ukončení studia na vysoké škole nepracovala v pracovním poměru, tak to pro doložení rozhodných dob pojištění stačí. Nikdo tehdy žalobkyni nesdělil ústně či písemně, že by nějaká doba jejího pojištění byla vedena jako tzv. neprokázaná doba, a ani nikdo nechtěl vidět žádné další doklady o studiu, třebaže je žalobkyně měla k dispozici a mohla je předložit. Žalobkyně přitom studovala po maturitě na jiné střední škole, a to jeden rok studia vazby květin. Dotyčná žádost, kterou tehdy žalobkyně podepisovala, byla vyplněna ve všech kolonkách pouze strojopisem, přičemž později někdo bez vědomí žalobkyně ručně vyplnil další údaj v kolonce „Učení/Studium“, kde bylo dosud uvedeno od 19. 9. 1995 do 3. 7. 2000 Zahradnická fakulta v Lednici Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně, o údaj od 1. 9. 1990 do 30. 6. 1994 Střední průmyslová škola sklářská v Novém Boru, aniž by tam byla učiněna i poznámka o dalším středoškolském studiu po maturitě. Tento průběh středoškolských studií, pomaturitního středoškolského studia i vysokoškolského studia je přitom zaznamenán v protokole o posouzení zdravotního stavu žalobkyně před posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 9. 10. 2001, který je nedílnou přílohou žádosti o plný invalidní důchod. Za daného stavu proto žalobkyně nesouhlasí s názorem žalované, že v rámci vyřizování žádosti o plný invalidní důchod měla výslovně upozornit žalovanou, že netypicky studovala dvě střední školy, když tato skutečnost rozhodná pro výpočet výše plného invalidního důchodu byla jednoznačně uvedena v podkladech pro vydání rozhodnutí. Žalovaná si tak podklady pro vydání rozhodnutí o přiznání a výši plného invalidního důchodu nevyžádala v dostatečném rozsahu, aby výsledné rozhodnutí zohlednilo všechny rozhodné skutečnosti. Žalovaná naopak žalobkyni při podávání žádosti o plný invalidní důchod uvedla v omyl tvrzením, že doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání je zcela dostačující. Žalobkyně v dané době měla velice špatný zdravotní stav, a proto v dobré víře respektovala tehdejší rozhodnutí žalované o plném invalidním důchodu ze dne 7. 11. 2001. Její nárok na doplacení správné výše plného invalidního důchodu přitom není promlčen s ohledem na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, když důchod jí byl vyplácen v nižší částce v důsledku nesprávného postupu žalované.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že dne 2. 9. 2014 žalobkyně doložila potvrzení o pomaturitním studiu na Střední zemědělské škole v Děčíně v době od 1. 9. 1994 do 31. 8. 1995 vystavené dne 1. 12. 1995. Na základě tohoto vyhotovila žalovaná dne 5. 9. 2014 nový osobní list důchodového pojištění a rozhodnutím ze dne 6. 10. 2014 přepočítala její plný invalidní důchod zpětně za období od 16. 8. 2001 do 5. 1. 2007 s tím, že nárok na doplatek podle ust. § 55 odst. 2 zákona

o důchodovém pojištění zanikl. Celková doba pojištění se navýšila zápočtem výše uvedené chybějící doby na 46 roků a 127 dní doby pojištění. V rámci námitkového řízení žalovaná vyhotovila nový osobní list důchodového pojištění, jímž započetla kromě již dodatečně započtené doby studia další chybějící dobu, a to od 1. 9. 1995 do 18. 9. 1995, takže celková doba pojištění již činí 46 roků a 173 dní, byla rovněž opravena doba původně nepřesně označená v osobním listu důchodového pojištění jako zaměstnání v letech 1994 a 1995 na dobu studia. Doba kalendářního měsíce následující po měsíci ukončení studia na vysoké škole od 1. 8. 2000 do 30. 8. 2000 není započtena, když dle žalované se běžně automaticky nezapočítává. Žalobkyně o zápočet této doby nepožádala a dosud neprokázala, že nevykonávala v tomto měsíci výdělečnou činnost v rozsahu uvedeném v ust. § 27, jak požaduje ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Pokud byla žalobkyně vedena na úřadu práce v době od 31. 8. 2000 do 10. 9. 2000, je přednostně uvedena tato náhradní doba před dobou studia, protože doba evidence s podporou není omezena (studium 6 let). Obojí je náhradní dobou pojištění se stejným režimem. Rovněž tak je přednostně uvedena doba pojištění v době od 11. 9. 2000 do 31. 10. 2000 (zaměstnání) před studiem, které je náhradní dobou pojištění.

Dále žalovaná uvedla, že po zápočtu doby studia a opravě doby v označení bylo zjištěno, že lze aplikovat ust. § 42 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a přiznat invalidní důchod v minimální výši (45 % VPZ), jež je výhodnější než vypočtená částka ze skutečně dosažených příjmů. Tato skutečnost a výpočet z jiného (fiktivního) osobního vyměřovacího základu se neuvádí do údajů zanesených do osobního listu důchodového pojištění, neboť tento obsahuje údaje vytěžené výhradně ze skutečně získaných a odpracovaných dob a příjmů pojištěnce. Výpočet výše procentní výměry za použití ust. § 42 odst. 3 a 2 zákona o důchodovém pojištění je uveden přímo v napadeném rozhodnutí. Tomuto požadavku žalobkyni nelze vyhovět.

Závěrem žalovaná zmínila, že pokud žalovaná přiznala žalobkyni invalidní důchod pravomocně v roce 2001, žalobkyně sama nesprávnost výpočtu dříve nenamítala, nežalovala a chybějící neprokázanou a tedy nezapočtenou dobu studia doložila až v roce 2014, postupovala žalovaná správně s poukazem na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a lhůtu uvedenou v ust. § 55 odst. 2 téhož zákona. Jestliže byl žalobkyni invalidní důchod odejmut v roce 2007, uplynula již lhůta delší pět let pro možnost poskytnutí doplatku dorovnání rozdílu mezi výší důchodu tehdy vypláceným a nyní nově přepočteným. Skutečnost, že byl žalobkyni důchod vyplácen v nižší výši, nevznikla v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. Žalobkyně při podání žádosti o invalidní důchod na Okresní správu sociálního zabezpečení Děčín v roce 2001 nedoložila žádnou veškerou dobu svého studia. Žalovaná následně započetla takovou dobu studia, kterou žalobkyně prokázala a doložila, přičemž správnost údajů (a tedy i nedoložení doby studia od 1. 9. 1994 do 18. 9. 1995) potvrdila svým vlastnoručním podpisem na 4. straně žádosti. A ani dodatečně po obdržení rozhodnutí o přiznání plného invalidního důchodu s osobním listem důchodového pojištění nevyužila žalobkyně opravných prostředků a nedomáhala se nápravy a započtení chybějící doby studia. Žalovaná poukazuje na své sdělení o zvláštní situaci, studovala-li žalobkyně po maturitě na jiné střední škole. I v případě úspěšnosti žalobkyně žalovaná připomíná, jak je uvedeno v rozhodnutí o námitkách, nutnost aplikace přechodného čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb., podle něhož doplatek důchodu při nesprávném úředním postupu lze poskytnout maximálně za období od 1. 1. 2006, nikoliv za celé období výplaty plného

invalidního důchodu. Doplatek invalidního důchodu za období před 1. 1. 2006 tedy platný zákon o důchodovém pojištění neumožňuje a to ani v případě zjištění výplaty důchodu v nižší výši než v jaké má správně náležet v důsledku nesprávného úředního postupu žalované.

V následně učiněné replice k vyjádření žalované k žalobě žalobkyně setrvala na všech žalobních námitkách.

Při ústním jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 21. 9. 2015, žalobkyně zdůraznila, že s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu nemůže souhlasit ani se žalobou napadeným rozhodnutím. Vycházela z toho, že žalovaná má ve správním řízení lidem pomáhat orientovat se, čemuž ovšem v jejím případě žalovaná nedostála. Již od počátku mělo být rozhodnuto správně, přičemž je zjevné, že se kdysi stala chyba, kterou je nyní třeba napravit. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu žalobkyně uvedla, že ze správního spisu zjevně vyplývá, že žalovaná vůči ní pochybila při zpracování její žádosti o plný invalidní důchod ze září 2001. Tehdy byla vyzvána, aby doložila své dosavadní nejvyšší vzdělání, což učinila, a proto legitimně vycházela z toho, že její dosavadní studium, a to veškeré středoškolské bude bráno v potaz. To se však nestalo, když byla zohledněna pouze doba studia na jedné střední škole. Navíc středoškolské studium bylo do žádosti o plný invalidní důchod někým dopsáno zpětně ručně, což považuje za nepřijatelné. Tehdy se žalobkyni nikdo na středoškolská studia neptal, třebaže je řádně dokládala.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomtéž ústním jednání před soudem navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále zmínila, že těžko lze prokázat, co se událo před 13 lety před Okresní správou sociálního zabezpečení Děčín při zpracování žádosti žalobkyně o invalidní důchod. Pro žalovanou byly a jsou podstatné pouze informace o výsledku jednání před příslušným posudkovým lékařem při zpracování žádosti o invalidní důchod. Žalovaná netuší, kdy a kým byla do žádosti dopsána poznámka o středoškolském studiu žalobkyně. Žalovaná přitom netušila, že žalobkyně studovala před nástupem na vysokou školu vedle střední školy i pomaturitní studium.

Při dotyčném ústním jednání pak soud ve smyslu ust. § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl o tom, že neprovede pro nadbytečnost dokazování přílohami žaloby, jak navrhovala žalobkyně při jednání, neboť tvoří nedílnou součást správního spisu, přičemž se jedná o kopii potvrzení o studiu ze dne 28. 8. 2011, kopii potvrzení Úřadu práce v Děčíně ze dne 8. 8. 2000, kopii záznamu o jednání před Okresní správou sociálního zabezpečení Děčín ze dne 9. 10. 2001, kopii rozhodnutí o námitce ze dne 19. 1. 2015 včetně přílohy „Osobní list pojištění“ ze dne 21. 11. 2014, kopii žádosti o plný invalidní důchod sepsané dne 12. 9. 2001 a kopii rozhodnutí ze dne 7. 11. 2001.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez

návrhu, včetně prekluze poplatkové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně, aniž by se soud ovšem ztotožnil se všemi námitkami žalobkyně.

Předně soud uvádí, že se neztotožnil s názorem žalobkyně, že žalovaná pochybila, pokud v osobním listu důchodového pojištění ze dne 21. 11. 2014 započítala poslední rok jejího studia na vysoké škole pouze do 31. 7. 2000 a nikoliv minimálně do 31. 8. 2000, popř. včetně doby od 1. 9. 2000 do 31. 10. 2000. Již žalovaná správně v řízení před soudem uvedla, že doba kalendářního měsíce následující po měsíci ukončení studia na vysoké škole od 1. 8. 2000 do 30. 8. 2000 nebyla započtena, když se automaticky nezapočítává. Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že žalobkyně o zápočet této doby nepožádala a dosud neprokázala, že nevykonávala v tomto měsíci výdělečnou činnost v rozsahu uvedeném v ust. § 27, jak požaduje ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Dále je třeba uvést, že žalobkyně byla vedena na úřadu práce v době od 31. 8. 2000 do 10. 9. 2000, a proto je přednostně uvedena tato náhradní doba před dobou studia, protože doba evidence s podporou není omezena, oproti době studia, která je limitována 6 lety. Obojí je přitom náhradní dobou pojištění se stejným režimem. V daném případě taktéž byla legitimně přednostně uvedena doba pojištění v době od 11. 9. 2000 do 31. 10. 2000 (jakožto zaměstnání) před studiem, které je náhradní dobou pojištění.

Dále by žalobkyně měla vzít v potaz fakt, že pokud lze přiznat invalidní důchod minimální výši, která je výhodnější než vypočtená částka ze skutečných dosažených příjmů, pak se tato skutečnost a výpočet z jiného, a to fiktivního, osobního vyměřovacího základu neuvádí do údajů zanesených do osobního listu důchodového pojištění, jelikož ten má obsahovat jen údaje získané výhradně ze skutečně získaných a odpracovaných dob a příjmů pojištěnce, s tím, že vlastní výpočet výše procentní výměry je uveden přímo v rozhodnutí o invalidním důchodu.

V daném případě mezi žalobkyní a žalovanou nebylo žádného sporu o tom, že žalovaná při výpočtu výše plného invalidního důchodu v rozhodnutí ze dne 7. 11. 2001 mj. nezapočetla dobu pomaturitního studia na Střední zemědělské škole v Děčíně v době od 1. 9. 1994 do 31. 8. 1995. Dle žalované nezapočtenou dobu studia, kdy pro účely doby pojištění je vycházeno z období od 1. 9. 1994 do 18. 9. 1995, přitom žalobkyně prvně namítla a doložila v roce 2014, v důsledku čehož jí zanikl nárok na doplatek plného invalidního důchodu představující rozdíl mezi výši důchodu tehdy vypláceným a nyní nově přepočteným, neboť nesprávnost při výpočtu nevznikla v důsledku nesprávného postupu žalované a uplynula již lhůta delší pět let ve smyslu ust. § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění od doby, kdy žalobkyni byl na základě její iniciativy odňat plný invalidní důchod, jelikož k tomu došlo již v roce 2007. Naproti tomu žalobkyně v předmětné věci žalobkyně zastávala názor, že nárok na doplatek plného invalidního důchodu jí nezanikl, a to s poukazem na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, neboť k chybnému stanovení výše jejího plného invalidního důchodu došlo v důsledku nesprávného postupu žalované. Ohledně posouzení této otázky se soud plně ztotožnil s argumentací žalobkyně.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že již před vydáním prvotního rozhodnutí ze dne 7. 11. 2001, jímž byl žalobkyni přiznán plný invalidní důchod, žalovaná měla ze strany žalobkyně řádně předestřen průběh jejích studií. Nelze totiž přehlédnout, že průběh středoškolských a vysokoškolských studií žalobkyně je náležitě zachycen v protokole o posouzení zdravotního stavu žalobkyně před posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 9. 10. 2001, který byl nedílnou přílohou žádosti o plný invalidní důchod. V tomto protokole je totiž z hlediska pracovní anamnézy žalobkyně výslovně uvedeno, že žalobkyně je absolventkou Střední průmyslové školy sklářské, dále že absolvovala 1 rok studia vazby květin, dále že od září 1995 do července 2000 absolvovala studium na Zahradnické fakultě v Lednici, obor zahradní a krajinářská architektura, dále že v srpnu a září 2000 byla vedena jako uchazeč o zaměstnání, dále že v září a říjnu 2000 pracovala pro Památkový ústav v Ústí nad Labem, dále že od září 2000 do srpna 2001 studovala na Mendelově zemědělské a lesnické univerzitě v Brně a od září 2001 má přerušeno studium. Na základě takto zachycené pracovní anamnézy žalobkyně, kterou měla k dispozici žalovaná před vydáním prvotního rozhodnutí o plném invalidním důchodu ze dne 7. 11. 2001, měla žalovaná zaregistrovat rozpor mezi údaji o pracovní anamnéze žalobkyně tak, jak byla uvedena v žádosti o plný invalidní důchod sepsané dne 12. 9. 2001. V této žádosti, která byla ze strany žalobkyně vypisována výlučně strojopisně totiž pracovní anamnéza začínala původně záznamem o studiu žalobkyně v období od 19. 9. 1995 do 3. 7. 2000 na Zahradnické fakultě v Lednici Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně a dalšími chronologicky řazenými záznamy (od 31. 8. 2000 do 10. 9. 2000 Úřad práce Děčín, od 11. 9. 2000 do 26. 10. 2000 Památkový ústav Ústí nad Labem, od 27. 10. 2000 do 31. 8. 2001 zahájení doktorského studia na Zahradnické fakultě v Lednici Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně, od 1. 9. 2001 povolení k přerušení doktorského studia).

Z originálu žádosti o plný invalidní důchod sepsané dne 12. 9. 2001 pak zřetelně vyplývá, že do ní byl dodatečně připojen, a to před záznam o studiu žalobkyně v období od 19. 9. 1995 do 3. 7. 2000 na Zahradnické fakultě v Lednici Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity v Brně, i záznam, a to již pouze ručně psaný, o středoškolském studiu žalobkyně na Střední průmyslové škole sklářské v Novém Boru v době od 1. 9. 1990 do 30. 6. 1994. Záznam o dalším středoškolském studiu v podobě pomaturitního studia na Střední zemědělské škole v Děčíně v době od 1. 9. 1994 do 31. 8. 1995 ovšem do žádosti nebyl dodatečně připojen. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalovaná při rozhodování o žádosti žalobkyně o plný invalidní důchod bez dalšího nevycházela jen z údajů, které byly prvotně strojopisně uvedeny v dané žádosti, nýbrž vycházela i z údajů, do žádosti dodatečně zapsaných. Žalovaná přitom pochybila, pokud při rozhodování o žádosti žalobkyně o plný invalidní důchod zohledňovala jen údaj o středoškolském studiu žalobkyně na Střední průmyslové škole sklářské v Novém Boru v době od 1. 9. 1990 do 30. 6. 1994 a nikoliv i pomaturitní studium vazby květin na Střední zemědělské škole v Děčíně v době od 1. 9. 1994 do 31. 8. 1995. Pokud žalovaná z úřední povinnosti přihlížela k maturitnímu studiu žalobkyně, měla přihlížet i k jejímu pomaturitnímu studiu, když o obou dvou středoškolských studiích byla učiněna i poznámka posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín v protokole o posouzení zdravotního stavu žalobkyně ze dne 9. 10. 2001, jak soud předestřel shora.

Za výše nastíněného skutkového stavu má soud za to, že nárok na doplatek plného invalidního důchodu žalobkyni nezanikl ve smyslu ust. § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Je tomu tak s poukazem na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém

pojištění, neboť k chybnému stanovení výše plného invalidního důchodu žalobkyně došlo v důsledku nesprávného postupu žalované při rozhodování o žádosti žalobkyně o plný invalidní důchod a nikoliv pro liknavost žalobkyně. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaná podklady pro vydání rozhodnutí o plném invalidním důchodu náležitě nevyhodnotila v dostatečném rozsahu tak, aby konečné rozhodnutí zohlednilo všechny rozhodné skutečnosti, přičemž toto pochybení nemůže jít k tíži žalobkyně, když ta byla v legitimním očekávání, že její žádost o plný invalidní důchod žalovaná náležitě individuálně posoudí na základě všech dostupných podkladů. Žalovaná přitom byla povinna postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti před vydáním rozhodnutí. V daném případě žalovaná se nemůže dovolávat aplikace ust. § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, dle něhož platí, že nárok na výplatu důchodu ve správné výši zaniká uplynutím pěti let ode dne, za který tento důchod náleží, v daném případě ode dne 5. 1. 2007, když do tohoto data byl žalobkyni přiznán plný invalidní důchod. V důsledku nesprávného úředního postupu žalované při rozhodování o žádosti žalobkyně o plný invalidní důchod, která nezohlednila všechny rozhodné skutečnosti vyplývající z podkladů pro rozhodnutí, je dána aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. b) věta poslední zákona o důchodovém pojištění, z níž plyne, že nárok na doplacení důchodu ve správné výši není limitován dobou pěti let nazpět od zjištění pochybení v případě nesprávného úředního postupu.

Závěr žalované o tom, že nárok na doplatek plného invalidního důchodu žalobkyni zanikl ve smyslu ust. § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění tak nemá oporu ve správním spise a je s ním v rozporu, což představuje vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí včetně jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) podle ust. § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. ve výroku ad I. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu. V dalším řízení bude na žalované, aby o úpravě výpočtu plného invalidního důchodu opětovně rozhodla, s tím, že bude zapotřebí vzít v potaz přechodný čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb., dle něhož doplatek důchodu při nesprávném úředním postupu lze poskytnout maximálně za období od 1. 1. 2006, nikoliv za celé období výplaty plného invalidního důchodu.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně měla sice úspěch ve věci, ovšem práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová